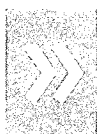

Bandor Éva

színművésznő

(Zselíz, 1971. szeptember 6.)

1971-ben született Párkányban de Kéménden nőtt fel. A zselízi magyar tannyelvű gimnáziumban érettségizett, ott kezdett igazán a színház iránt érdeklődni. Háromszor felvételizett a pozsonyi színművészeti főiskolára, végül 1992-ben felvételt nyert.

A főiskola elvégzése előtt lehetősége volt Kassán és Komáromban is gyakorolni és tanulni a mesterséget... Szerencséjére találkozott olyan színházi emberekkel, akik felkarolták, bátorították. 1989-ben lehetősége volt megnézni egy számára meghatározó lengyel előadást -Teatr Witkiewicza-Zakopane, Sonata b.cim-mel. Azon az előadáson kapta meg azt az üzenetet, amelyet máig is vall: A színház ne csak szórakoztasson, hanem igenis zökkentse ki az embereket a komfort-zónájukból, hogy gondolkozzanak, szembesüljenek ha kell, sírjanak és nevéssenek önmagukon! Úgy gondolja, hogy a színésznek is csak így van értelme

elsajátítani a mesterséget, ha azt egy életen keresztül csiszolja, tanulja. A főiskolát 1996-ban végezte el Pozsonyban, majd szerződést kapott a kassai Thália színházba, s az ott eltöltött 5 év után azonban úgy érezte, mennie kell tovább. Azóta, egy kis Budapesti kitérővel a komáromi Jókai színház tagja. Szerepei megformálásában elsősorban az EMBER érdekli.

Filmes szerepei

66 season (2003), Ženy mŕjho muža (2008), Mínusz (2005), Úvegtigris 3 (2010), Čas grimás (2011), Monsterproces (2011), Miluj ma alebo odíd' (2013)

Díjak

1996: Kisvárdai Határontúli Magyar Színházak Fesztiválja – Különdíj (Marcsa – Mágnaš Miska)

1998: kiváló színészi alakítás díja – Yvonne (Yvonne, burgundi hercegnő), 2003: Alakításdíj – Mása (Csehov: Sirály), 2011: Alakításdíj – Ranyevszkaja (Csehov: Cseresznyés kert)

2004: Jászai Mari-díj

2014: Igricdíj – a Szlovák Filmakadémia díja

„Az önmegvalósítás érzése vitt erre a pályára. Már gyermekkoromban vonzott a színpad, verset, prózát mondtam. Éreztem, hogy a színpadon a helyem! Majd a gimnáziumban fogalmazódott meg bennem, hogy milyen pályát is kell választani.

nom. Sok-sok próbálkozás után végül felvettek a színművészetre, onnan meg már világos volt, hogy ezen a pályán maradok. Persze volt egy B terv is, a családban vannak pedagógusok, tehát ez a hivatás is vonzott. Jelentkeztem volna a pozsonyi Komenský Egyetemre, magyar-német szakra, de stewardess is szerettem volna lenni. Azonban egyik sem jött össze, mert a főiskolára nem vettek fel, viszont a Komáromi Jókai Színházhoz, az akkori MATESZ-hez igen. Ez tette fel végül az i-re a pontot, hogy ott maradok. S aztán jött a film is: Magyarországon volt egy-két film, majd jöttek a szlovákiai szerepek is. Nagyon szívesen emlékezem a főiskola utáni évekre, ha újra élhetném azt az időt, akkor szívesen kipróbálnám magam más nyelvterületen is. Elmennék workshopokra, Angliába, vagy Lengyelországba és tovább képezném magam színészként. Ezt most is szeretném, viszont a család – a párom és a hétéves lányom – az már egy nagyon erős kötelék, s ebből nehéz kilépni. Ha lehetőség lenne rá, akkor biztosan kihasználnám, hiszen ez is a pálya része.

„Szlovákiai és magyar nyelvű színházakban dolgoztam, de mindig is szerettem volna a színpadon lenni. A színpadon a helyem! Majd a gimnáziumban fogalmazódott meg bennem, hogy milyen pályát is kell választani.